

Kovács Marika 60

Születésnap i köszöntő kötetben elfogultként elfogulatlan bevezetőt írni nem lehet, nem is próbálkozom vele. Kovács Marika – hisz így hívjuk a háta mögött is – 60 éves lett, ennek a 60 évnek legalább 15 éve én is részese vagyok kollégaként, barátként.

A bölcsészkar pedig majd 30 évet adott hozzá e kerek számhoz, ha az idegeskedést nézzük, vett el. Hisz közel 30 éve oktatóként, dékánhelyettesként, majd dékánként él – mondhatni szó szerint – a karon. Sokat átéltünk együtt ezen időszak alatt, jót és rosszat is.

De itt vagyunk! Pedig sokan nem fogadtak volna nagy tétben arra, hogy lesz/marad bölcsészképzés Miskolcon.

Nem fogok írni arról, hogy milyen tanár – hisz nem tanított. Nem fogok írni arról, hogy milyen nyelvész, mert nem értek hozzá. Én arról tudok, meggyőződésem szerint hitelesen írni, hogy Marika milyen ember és milyen vezető. Ismertem akkor, amikor Bessenyei tanár úr és Fazekas Csaba dékánása alatt dékánhelyettesként dolgozott a karért, és ismertem meg akkor igazán, amikor 2009–2013 között dékánhelyettesként segíthettem munkáját. Ez a négy év volt életem egyik meghatározó időszaka, az is marad mindig.

Sokat tanultam tőle, mindenekelőtt küzdőképességet a karért folytatott, sokszor lehetetlennek tűnő harcban, érdekérvényesítést a kar érdekében, egyetemen belül és egyetemen kívül egyaránt. Nem tapasztaltam soha, hogy a beosztottakkal másként beszélt volna, mint a felettesével. Mint ahogy azt sem éreztem soha, hogy kari vezetőként mások fölé, elé helyezte volna magát.

Szakmai tudása, a Bölcsészettudományi Kar iránti teljes elkötelezettsége jelentik az alapot, melyre építkezve vált jó vezetővé.

Különleges humorérzéke még a legnehezebb időszakokban is segítette, általa adta át valamennyiünk számára az életkedv megőrzésének képességét. Az Ő személyisége, megjelenése gyakorlati tapasztalat arra nézve, hogy „a stílus maga az ember”.

Jobb főnököt kívánni sem tudtam volna, sem a munkán kívüli életben jobb barátot.

Seneca szavaival: „Amicos secundae res parant, adversae probant.” („A jó sors szerzi a barátokat és a balsors próbálja ki.”) Nem volt és nincs az életemnek olyan szakasza, amikor támaszként ne állt volna mellettem.

Értekezletek, megbeszélések, szakestek, kirándulások, családi hangulatú összejövetelek – történetek garmadája kavarg a fejemben, hivatalos és magán közegben történtek egyaránt, e rövid bevezető azonban nem alkalmas ezek felidézésére.

Mit kívánhatnék e kerek évfordulón?

Mindenekelőtt jó egészséget, oktatóként, kutatóként és dékánként szakmai sikereket!

Tartalmas, hosszú, szép ruhákban eltöltött boldog éveket!

Prof. dr. Horváth Zita
a Miskolci Egyetem rektora

